

ЧАСТИНА 1

2011

Розділ 1. РИЗИКНИ

Я їду з країни, бо в мене немає друзів.

Ось до цього сходить моє становище. Люди можуть триматися майже на будь-якому шляху, хай би який тяжкий він був, якщо поряд є хоча б один друг. У мене нікого немає, і саме це підштовхнуло до думок про зміну життєвої дороги. Так я опинилася на висоті бозна-скільки миль над Атлантичним океаном у гігантській кульковій ручці з крилами. Лечу за програмою обміну на курс, який жодним чином не стосується моєї спеціальності.

Про останній факт батьки не знають. Щоразу, коли думаю про це, у мене тремтять руки.

Я хапаюся за бильце під ілюмінатором. *Уже пізно про це думати.* Нахиляюся, намагаючись не гепнутись головою об сидіння попереду, і дістаю із сумки на підлозі ручку й записник. Писанина допомагає. Мені подобається просто виливати душу на папір — це очищує думки. Останнім часом усі мої записники — це горокракси¹, тож і нумерую їх відповідно. Вісім горокраксів уже лежать у пластиковому контейнері під ліжком у Нью-Йорку.

¹ Горокракси — магичні предмети зі світу Гаррі Поттера, у яких зберігалися частинки душі господаря. Душу можна було помістити в будь-який предмет, і одним із семи горокраксів Лорда Волдеморта був записник. (Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інше.)

Новий записник приємно потріскує, коли я розгортаю його, щоб прочитати перший запис.

1 січня 2011 року

**КОЛЕДЖ, СПРОБА НОМЕР ДВА:
МЕТА НАВЧАННЯ ЗА КОРДОНОМ**

- 1) *Задати жару на стажуванні. Зробити все, щоб улітку воно перетворилося на оплачувану роботу.*
- 2) *Подружитися з людьми, з якими подобається бути мені і яким подобається бути зі мною.*

Так, я збираюся знайти собі друзів. Я знайду собі друзів. Я говоритиму з незнайомими людьми так, ніби давно їх знаю. У цьому весь секрет. Я роками спостерігала за тим, як Лео, мій кузен, робить це у школі, і тепер готова сама. Скрутні часи без друзів спонукають до рішучих заходів.

Я клацаю ручкою й додаю ще кілька пунктів.

- 3) *Поцілувати хлопця, який мені сподобається. Годі втікати від поцілунків.*
- 4) *Знайти пригоди в новому місті. За два з половиною року в Нью-Йорку ти не утнула геть нічого, дурбецало.*
- 5) *Можє, варто трошки напиться? Не до відключки, а просто щоб дізнатись, як люди випивають за спокійних, контрольованих умов. У Великій Британії закон уже дозволяє мені вживати алкоголь!*
- 6) *Узятись до написання грандіозного американського роману. Ти так довго обмірковуєш бездоганне перше речення, що це просто смішно. Облиш. Просто сядь і пиши.*

— Що це таке?

Я смикаюсь, інстинктивно намагаючись затулити сторінку рукою. Моя сусідка, худорлява жінка сорока з гаком років

із копицею яскравого рудого волосся, запитально дивиться на мене.

— Що? — озиваюсь я.

— Як це можна втікати від поцілунків? — роздратовано питає вона.

У неї помітний британський акцент.

Я налякано витріщаюся на неї.

— Я...

— Скільки тобі років? — не відступає вона.

Я ледве змушую язык хоч якось ворухитися:

— Двадцять.

Лівий кутик жіничного рота недовірливо злітає догори.

— Ти хочеш сказати, що тобі двадцять років, але ти ще ніколи не цілувалась?

Авжеж, ну з кого ж, як не з мене, насміхатися незнайомцям у літаках! Я демонстративно відводжу погляд. Не хочу ні підтверджувати, ні спростовувати. Цієї теми краще просто не торкатися. Люди не сприймають цього нормально. Відразу ж поводяться зверхньо, наче тобі раптом знову десять років. Шановні громадяни, той факт, що ви когось поцілували, не робить вас кращими за нецілованих. *Попустіться.* І, так, можна втікати від поцілунків. Принаймні я можу. У мене було кілька випадків з котримись нахабами на вечірках, на які мене витягували сусідки. Тільки-но розуміла, що наближаються чийсь губи, мене сковував глибинний страх і я інстинктивно сахалася. У голові вертілося щось на кшталт: «Прокляття! Це надто близько до обличчя!»

— Цікаво. То в тебе і друзів немає, еге ж? — Голос рудоволосої жінки повертає мене до літака.

Я спершу здивовано хитаю головою, але потім зиркаю в записник і знову на неї.

— О боже.

— Чому в тебе немає друзів? — Жінка схиляє голову трохи набік.

Я нервово шморгаю носом.

— Я... У мене є друзі вдома. Просто в коледжі немає, бо я його заборолала. Усе робила не так.

Ну, мабуть, так і є. Просто ті «друзі» вдома мені не надто близькі. Скоріше, це друзі-знайомі, з якими я спізналася ще дитиною завдяки Лео. Але з Лео ми більше не спілкуємося, тож я втратила зв'язок і з цими друзями.

Чи можна було взагалі назвати Лео другом? Чи можна вважати кузенів друзями?

— Не знала, що можна *запороти коледж*. — Жінка закриває очі.

Хочеться пирхнути, але я вчасно стримуюсь, адже згадую список, який наскрябала минулого місяця в горокраксі номер вісім.

ЯК ЗАПОРОТИ КОЛЕДЖ:

- 1) *Не спілкуйся близько ні з ким, окрім сусідок у гуртожитку.*
- 2) *Не ходи на жоден захід після пар, навіть якщо він міг би тобі сподобатися.*
- 3) *Не говори з людьми, яких зустрічаєш на лекціях.*
- 4) *Сиди у своїй кімнаті й дивись усі серіали, які знаходиш в інтернеті.*
- 5) *Обери надскладну спеціальність, щоб вразити батьків.*

— Ще й як можна, — відповідаю я вже спокійніше. — Ось їду до Лондона, щоб це виправити.

— Друзів можна шукати лише в Лондоні? — Здивування в її голосі наростає.

— Там можна почати все спочатку! — Мій голос мимоволі стає різкішим.

Жінка зводить брову. Я поволі киваю (більше до самої себе, ніж до неї) і відвертаюся до вікна.

— Що ж, це цілком здійсненний список. У тебе все вийде, — каже жінка.

Несподівано підбадьорливе зауваження щось у мені зачіпає. Я сиджу, втупившись невидючими очима в темряву за ілюмінатором. Слизький страх змією крутиться в животі, і стає незатишно сидіти на місці.

Коли я вперше побачила літературно-письменницьку програму навчання за обміном на сайті Єльського університету, серце вискочило з грудей, сіло за штурвал літака й виписало величезне «ТАК» гігантськими літерами на все небо. Думка про те, що я зможу втекти від свого теперішнього життя, від біології, хімії, фізики, від вступних до медичного коледжу, навіть від родини, відтоді не давала мені спокою. Я змогла б почати все спочатку. Мені здавалося, що від цього залежить усе в моєму житті.

Минулого тижня лише ця думка допомагала мені пережити канікули з родиною у Флориді. У неділю, коли ми повернулись із церкви («Відпустка — це ще не привід не ходити до храму. Ми сумлінні католики», — каже мій батько), я взяла книжку й подалася шукати якийсь тихий закуток, подалі від галасу й безладу. Там мене знайшов батько. Я з жахом відчула, як книжка вислизає з рук і злітає догори. «Що ти тут робиш? Іди купатися! Поговори з нами! Побудь із кузенами, поки є можливість!»

Я слухняно попленталась до басейну, де горлали кузени, і сіла скраєчку. Мої кузени — це десятеро хлопців віком від одинадцяти до дев'ятнадцяти років. Опинитись із ними в басейні означає добровільно приректи себе на вербальне насилля.

Гаразд, може, з *вербальним насиллям* я трохи драматизую. Але те, що я для них хтось на кшталт ходячої мішені для жартів, — це щира правда.

Так було не завжди, особливо з найстаршим кузеном — Лео. Але тепер усе саме так. Коли вони заводять розмови про випивку, то це завжди: «Шейн, а ти хоч раз була на вечірці? Чи ти щовихідних стирчиш удома?» Оглушливий

регіт. «Асоціальна!» А як говорять про дівчат: «Шейн, ти хоч раз говорила з кимось, окрім своїх батьків? У тебе хоч колись був хлопець?» Іноді я намагаюся всміхатись разом із ними. Та здебільшого вони просто дістають від мене закочені очі, червоні щоки і стиснуті губи. Але я ніколи не відповідаю їм, тому що я одна, а їх багато. Вихідний моєї мрії, що тут скажеш.

Я згортаю записник. Секунду милуюсь написом, який ретельно вималювала на обкладинці («Зустрінемося у новому житті»), і ховаю горюх до сумки. Навушники, які висять на шиї, знову встромляю у вуха і вмикаю на айподі «Бітлз». Відколи себе пам'ятаю, їх слухають мої батьки, тому тепер їхні пісні для мене — це щось на кшталт заспокійливого. Залишилось чотири години. Чотири години до перших вражень. До нових лекцій. Нової країни. Нового всього. Спробуй поспати, Шейн.

Розділ 2. ЗМІНИ ЩОСЬ

Поспати не вийшло, але вийшло швидко знайти таксі перед аеропортом. Теж незле. Зараз я дивлюсь, як за вікном пролітає Лондон, поки ми мчимо з незвичного боку дороги до «Карлстона», мого нового дому.

Буклет під назвою «Отже, ви плануєте навчатися за кордоном», який я перчитала разів п'ятсот, радив мені, щойно вийду з літака й заберу речі, негайно знайти собі товариша, який летів тим самим рейсом і теж їде до «Карлстона», і сісти з ним у таксі. На жаль, у мене алергія на *пошук товаришів*. Я завалювала це завдання вже мільйон разів. Чекаючи на багаж, я зайняла стратегічну позицію біля дівчини приблизно мого віку, одягненої в синє пальто-бушлат. Наступні п'ять хвилин витратила на спроби заткнути внутрішній голос, який критикував кожен варіант першої репліки. «Привіт! Ти їдеш до “Карлстона”?» «Привіт! Я їду до “Карлстона”». «Привіт! Ти, я, “Карлстон”?» Поки я збиралася на силі, щоб

розтулити рота, валіза дівчини виїхала на стрічку транспортера. Я дивилась, як моя ровесниця стежить за нею поглядом. Я мовчки споглядала, як вона забирає її та йде геть.

Отож, я сама в таксі й мені нема з ким розділити п'ятдесят фунтів за поїздку. Вважатиму ситуацію просто генеральною репетицією нового — активного, соціального — життя. У «Карлстоні» я по-справжньому говоритиму з новими людьми. Я ініціюватиму розмови.

Ми проминаємо крамниці з незнайомими назвами. Вони якісь... інакші. От щойно вийшла з літака, а все вже зовсім інше, тож не можу не думати про те, як далеко я від дому. Усі знайомі люди перебувають за 3450 миль від мене.

Учора батьки з печальними обличчями дивились, як я йду сідати в літак. У мене було таке відчуття, ніби я збираюсь на війну абошо.

За звичкою намагаю телефон у сумці й перевіряю повідомлення. Екран темний. Я кидаю телефон назад. Тут від нього жодної користі. Мій «елджі вояжер» усе одно вже доволі старенький і не підтримує роумінгу. «Отже, ви плануєте навчатися за кордоном» радить мені купити дешевий пластиковий телефон, як у втікачів у бойовиках.

Таксі зупиняється на вулиці, з обох боків якої розташувалися вишукані білосніжні будинки з колонами. Доволі претензійно. Я затягую сумки на чотири сходинки і проходжу попід вивіскою з написом «Карлстон».

Усередині мене зустрічає трохи старомодний, але досить затишний вестибюль із багряними килимами. Ліворуч я бачу типовий «вестибюльний» напівкруглий стіл, а за маленьким столиком справа сидять двоє людей: бліда білявка років за тридцять і лисуватий чорношкірий чоловік, якому на вигляд уже за п'ятдесят. Вони відрекомендовуються мені як Вільям і Агата, керівники моєї програми. Агата вручає мені ключі. Я живу в третьому блоці, у кімнаті В. Вільям скеровує

мене до дверей ліворуч, за стійкою, тож я перевальцем суну туди зі своїм багажем.

За цими дверима на мене чекають сходи. Сходи! То це, виявляється, двері до підвалу! Я дивлюся на застелені килимом сходи, які ведуть кудись униз. То я житиму в підвалі? Мені забиває дух.

«Усе гаразд. У тебе все виходить. Коледж, спроба номер два. Не зруйнуй усе».

У мене три сумки: на довгому ремені сумка для книжок; сумка, яку можна нести в руці; і гігантська чорна валіза. Я закидаю ремінь сумки на плече, стискаю іншу сумку в одній руці і другою готуюся тягнути за собою валізу.

Устигаю ступити лише крок, коли ззаду мене щось смикає, я втрачаю рівновагу й лечу вперед.

— Дідько!

Я віддаю сумку на поталу долі й чіпляюся за поручень, щоб не полетіти за своєю поклажею, яка гупає сходами до низу. Прогримівши сходинок двадцять, вона востаннє грюкає й затихає. Я збираюсь на силі й відштовхуюсь від поручня, за який схопилася.

Виявляється, моя пухка зимова куртка зачепилась за поручень угорі. Так можна й померти по-дурному, навіть не дійшовши до своєї кімнати. У голові лунає глузливий голос Лео: «Ти можеш хоч щось зробити, не спричинивши катастрофи?»

Зітхаю, вивільняю куртку й поволі тупочу сходами з рештою багажу. Опинившись біля нещасної сумки, я оглядаю доступні варіанти. Бачу коридори праворуч і ліворуч від себе. Ще один тягнеться вздовж сходів, у тому напрямку, звідки я прийшла.

— Усе гаразд? — гукає хтось ізгори.

Там на сходах стоїть трохи пухкенька смаглява дівчина із зеленувато-карими очима. На ній білий берет і яскраво-зелене пальто-бушлат. Чому в усіх такі стильні пальта? Зараз

що, якась мода на бушлати? Темне волосся дівчини ледве сягає плечей і трохи закручується на кінцях, як за шістдесятих. Вона така зібрана й елегантна, ніби взагалі не летіла в літаку.

Я сонно кліпаю, а потім розумію, що треба щось відповісти.

— Ем... Так, усе гаразд.

Дівчина-в-береті спускається за мною зі своєю величезною яскраво-червоною валізою.

— Я просто... Я перечепилась, і сумка покотилася донизу, — бурмочу я.

Не бурмочи собі під ніс.

— Я подумала, що ти впала. Був такий гуркіт!

Я відчуваю, що червонію. Прокашлююсь.

— Так, точно... Ем... Але я жива. Не хвилюйся!

Я піднімаю сумку з підлоги й повертаю в коридор, розташований уздовж сходів.

— Тобі куди? — питає дівчина.

Вона вже встигла спуститись. Я озираюсь.

— У мене третій блок, кімната В. Я думаю, це туди?

— Ого, не може бути, у мене теж!

Вона широко всміхається. Я теж мимоволі всміхаюсь.

Наприкінці коридору ми бачимо двоє дверей: 3Б ліворуч і 3В праворуч.

Я встромляю ключ у замок кімнати 3В. Штовхаю двері, і вони легенько стукають об стіну. Я кидаю квапливий погляд на нове помешкання. Двері, які я прочинила, врізані в довшу стіну прямокутної кімнати, підлога якої застелена сірим килимом. До двох із трьох глухих стін без вікон присунуті два двоярусні ліжка. Одне з них стоїть одразу навпроти мене, а ще одне — ліворуч від дверей. У вільні кутки попід стінами були втиснуті чотири прості світло-коричневі шафи для одягу. На третій стіні — велике дзеркало і двері до ванної кімнати. Четверта стіна — це вікно. Звісно, це не скляна панель на всю стіну. Там, скажімо, 40 % стіни і 60 % вікна. Це гігантське